

วรรณคดี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีและงานวิจัยในบทนี้จะได้นำถึง แนวความคิดและประวัติความเป็นมาของการสอบการวัดและประเมินผลการศึกษาของไทย ความหมาย ขอบข่าย และความคิดเห็นของนักการศึกษาและนักวิจัยทั้งของไทยและของต่างประเทศ ที่มีต่อระบบการวัดและประเมินผลการศึกษา

แนวความคิดและประวัติความเป็นมาของการสอบ การวัด และประเมินผลการศึกษาของไทย

ตามประวัติการศึกษาของไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โปรดให้ทำสังคายนาและสร้างพระไตรปิฎก และกำหนดให้มีการสอบไล่พระปริยัติธรรมทุก ๆ 3 ปี นับได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของการสอบการวัดผลในไทย¹ การสอบไล่ของพระภิกษุใช้ระบบเกเรคมาตั้งแต่สมัยนั้น เพราะผลการสอบจะไม่บอกเป็นคะแนนดิบ แต่มีการแปลงคะแนนดิบเป็นตัวอักษร ห กล่าวคือ ถ้าพระภิกษุสามเณรองค์ใดได้คะแนน 3 ห ในวิชาใด หมายความว่าสอบได้ยอดเยี่ยม ถ้าได้ 2 ห หมายความว่าพอด่านไปได้ ถ้าได้ 1 ห หมายความว่าตก ห นี้ ย่อมาจากคำว่า ไห²

¹กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2435-2507 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507), หน้า 87.

²พระครูพิพัฒน์ปทุมเขต (เจ้าคณะตำบลคลองหนึ่ง), ให้อิมภาษณ์เมื่อวันที่ 15 เมษายน 2519 ณ วัดคุณหญิงสมจีน คลองหลวง ปทุมธานี, โศภนทร บำเรอราช, หน้า 41.

เมื่อเรามีระบบโรงเรียนแล้ว ในสมัยรัชกาลที่ 5 การวัดผลการศึกษายังไม่
มีระบบ จนกระทั่งเมื่อตั้งโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบขึ้น เจ้าหน้าที่อำนวยการศึกษา
มีพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร) และหลวงโสภาพรทิจ (แกน โสภา
สาร) อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบมีความเห็นว่า การที่จะให้นักเรียน
มีความรู้สูงขึ้นนั้นจำเป็นต้องให้นักเรียนอยู่เฉาเรียนจนจบ และวิธีทำให้สำเร็จตาม
ความประสงค์นี้จะต้องมี การสอบไล่หนังสือไทยทำนองเดียวกับที่พระสงฆ์สอบปริยัติธรรม
ปีละครั้ง เป็นการแสดงว่านักเรียนมีภูมิถึงขั้นนั้น ๆ จึงให้นำความขึ้นกราบบังคมทูล ก
ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วย โปรดให้คิดแบบวิธีสอบไล่หนังสือไทยขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2427
และทรงตั้งข้าหลวงสำหรับตัดสินการสอบไล่หนังสือไทย¹

วิชาที่สอบไล่ในครั้งแรกนั้นกำหนดเอาการเรียนจบแบบเรียนหลวงทั้ง 6 เล่ม
และสอบไล่ตามนั้น เมื่อสอบไล่ได้ก็ให้ได้รับใบสำคัญแสดงว่าสอบไล่ได้ชั้นประโยคต้น
ต่อมาในปี พ.ศ. 2428 จึงจัดตั้งประโยคสองเพิ่มขึ้นอีก นักเรียนที่สอบไล่ได้ประโยคต้น
แล้ว เข้าเรียนต่อไปได้ วิชาที่จะสอบไล่ในชั้นประโยคสองนั้นมี 8 อย่างคือ ลายมือหวัด
และบรรจงเขียนหนังสือใช้ตัววางวรรคถูกตามใจความไม่ต้องดูแบบ ทานหนังสือที่ผิด คัด
จากลายมือหวัด คัดสำเนาความและย่อใจความ เลข บัญชี แต่งแกกกระทู ความรอยแก้ว
และแต่งจดหมาย²

เมื่อพิจารณาตามข้อความที่กล่าวอานั้นจะเห็นว่ารูปแบบของการวัดผลจะเป็น
แบบการสอบข้อเขียน ซึ่งมีคณะกรรมการเป็นผู้ดำเนินการ จนกระทั่งตั้งกระทรวงธรรม-
การขึ้น เจ้าหน้าที่ส่วนกลางก็ยังมีหน้าที่เกี่ยวกับการสอบไล่โดยตรง และสอบปีละครั้ง

¹กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2435-2507
หน้า 37.

²กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, ชุดพัฒนาการศึกษา อันตัม 1 ความ
เป็นมาของแผนการศึกษาชาติ (พระนคร : มงคลการพิมพ์, 2504), หน้า 7.

เมื่อ พ.ศ. 2484 ประเทศไทยเข้าสู่ภาวะสงคราม การเรียนในเวลาของเด็กมีน้อยมาก การวัดผลจึงไม่มีการสอบเหมือนแต่ก่อน แต่ให้ถือว่าผู้ที่มีเวลาเรียนร้อยละ 60 สอบได้ได้ ในปี พ.ศ. 2488 ประเทศไทยประสบอุทกภัยและอยู่ในภาวะสงคราม จึงให้มีการสอบไล่ล่วงหน้าเป็นสอบซ่อม 3 เดือน ๆ ละครั้ง เพิ่มคะแนนให้ครั้งละ 10 เปอร์เซ็นต์ และถือเกณฑ์ตัดสิน 45 เปอร์เซ็นต์ เป็นสอบได้¹ การวัดผลการศึกษาของไทยเริ่มใช้หลักวิชาการวัดผลของต่างประเทศโดยเฉพาะจากสหรัฐอเมริกา ผู้ที่ควรได้รับการยกย่องมากที่สุดในเรื่องการนำหลักวิชาการวัดผลมาเผยแพร่ในประเทศไทย คือ ขวาล แพทย์กุล ในราว พ.ศ. 2502-2503 วิชาว่าด้วยการวัดผลนี้ออกจะเป็นของใหม่สำหรับประเทศไทย และยังไม่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย เมื่อขวาล แพทย์กุล กลับจากสหรัฐอเมริกาเมื่อ พ.ศ. 2504 จึงเริ่มโครงการสองประการ โครงการแรกออกไปเผยแพร่ความรู้การเดินทางไปพูดบรรยายตามที่ต่าง ๆ ทั้งสถาบันการศึกษาและองค์การของรัฐทั่วประเทศ โครงการหลังคือ การเขียนตำรา ตำราที่รู้จักกันแพร่หลายคือ เทคนิควัดผล จากนั้นก็เริ่มสร้างแบบทดสอบความถนัดระดับมัธยมศึกษา แบบทดสอบวัดความสนใจ และความถนัดในอาชีพต่าง ๆ ให้กรมอาชีวศึกษาและกรมแรงงาน แบบทดสอบมาตรฐานระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 วิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ ศิลปศึกษา สังคมศึกษา พลานามัย และความถนัดในการเรียน รวม 36 ฉบับ นอกจากนี้ยังเป็นผู้นำในการสร้างข้อสอบคัดเลือกนักเรียนฝึกหัดครูทั่วประเทศ²

¹กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2435-2507 หน้า 361-661.

²สัมภาษณ์, ดร.ขวาล แพทย์กุล, โดยสมบัติ จำปาเงิน, ชัยพจน์วิทยาศาสตร์ : 32 (สิงหาคม 2518) : 17.

ความหมายของการวัดผลการศึกษา

นักการศึกษาไทยผู้นำเอาเทคนิควัดผลแบบใหม่มาใช้ คือ ชาวลา แพร์ทกุล ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า การวัดผลการศึกษา หมายถึง กระบวนการใด ๆ ที่จะทำให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่ง อันมีความหมายแทนขนาดสมรรถภาพนามธรรมที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในตน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้น ก็ถือเอาจำนวนผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้บอกว่าเขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ ปานนั้น¹

นอกจากนี้ กมล สุคประเสริฐ ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า การวัดผลการศึกษา คือ การตรวจสอบหรือการค้นหาสิ่งที่เราต้องการตรวจสอบนั้นมีปริมาณและคุณภาพมากน้อยเพียงใด การวัดปริมาณนั้นถ้าเราใช้เครื่องมือวัดที่เป็นมาตรฐาน ผลของการวัดก็จะออกมาเป็นตัวเลขที่ถูกต้องแน่นอน เช่น เครื่องชั่ง ตวง วัด ช่วยให้ทราบว่าสิ่งซึ่ง ตวง และวัดนั้นมีน้ำหนัก ปริมาณ และความกว้างยาวเท่าใด ส่วนการวัดคุณภาพนั้น โดยมากเราไม่มีเครื่องมือวัดที่จะสามารถแยกตัวเลขให้ถูกต้องแม่นยำนัก คุณภาพของสิ่งที่เราต้องการวัดนั้นคือแล้ว หรือไม่ถูกใจเพียงใด การวัดสิ่งเหล่านี้เพียงอาศัยการสังเกตและดูจากความรูสึก²

วิริยา บุญชัย ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า

การวัดผล (Measurement) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐานเพื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาดซึ่งสามารถทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของ

¹ชาวลา แพร์ทกุล, เทคนิคการวัดผล, พิมพ์ครั้งที่ 6. (พระนคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 140.

²กมล สุคประเสริฐ, หลักและวิธีวัดผลการศึกษา (พระนคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2510), หน้า 6.

โต๊ะ เราก็เอาเทพหรือไม้เมตรมาวัด เราจะทราบความกว้างของโต๊ะในที่นี้ การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจหรือหาปริมาณ ขนาดหรือส่วนสัดส่วนในสิ่งที่ต้องการจะทราบ โดยอาศัยเครื่องวัดนั่นเอง

การวัดจะออกมาเป็นตัวเลข เรียกว่า ปริมาณ (quantity) และจะให้ผลในทางคุณภาพ (quality) ในการวัดผลนั้นจะต้องมีแบบทดสอบอยู่ด้วย เช่น ถ้าต้องการทราบว่านักเรียนคนหนึ่งมีความรู้ทางพลศึกษาเพียงใด ก็โดยให้นักเรียนทำข้อสอบ จะทราบทันทีว่านักเรียนมีความรู้ทางพลศึกษามากน้อยเพียงใด โดยอาศัยตัวเลขจากการทดสอบนั้น

แบบทดสอบ (Test) หมายถึง แบบ (form) หรือเครื่องมือ (Tool) หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ความสัมพันธ์หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมาก่อน เช่น จะวัดความสามารถทางปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทำข้อสอบ ผลก็จะออกมา หรือต้องการวัดกำลังขา ก็ต้องให้มีการกระโดด ถ้ามีกำลังมาก ก็กระโดดได้ไกลหรือได้สูงมาก มิใช่เอาเทปมาวัดขา ถ้าขาโตก็มีกำลังขาดี หรือต้องการจะทราบว่านักเรียนเล่นบาสเกตบอลได้ก็เพียงใด ก็ให้นักเรียนเล่นให้ครูวัดก็จะทราบได้

003937

แบบทดสอบในการวัดผลการศึกษาหรือทางพลศึกษานั้น แยกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน

ก. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher - Made Test) เป็นแบบทดสอบที่พบบ่อยโดยทั่วไป และเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. เหมาะสมกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและความยากง่ายไว้
2. การสร้างแบบทดสอบนั้น วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์

3. แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้น ๆ แต่เป็นคะแนนที่รวบรวมไว้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
4. เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้น วิธีการจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน
5. ไม่เหมาะกับการนำไปใช้สำหรับครุคนอื่น ๆ เหมาะสำหรับใช้ในส่วนการศึกษาหรือท้องถิ่นนั้น ๆ

ข. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่ โดยสามารถทำให้ใช้ข้อสอบนี้ทดสอบในต่างสถานที่และต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานนั้นมีประโยชน์ของข้อสอบหลาย ๆ ข้อ และทำการทดสอบกับคนเป็นจำนวนมาก นำข้อทดสอบกลับมาวิเคราะห์ เลือกเฉพาะข้อสอบที่มีคุณภาพดีไว้ แบบทดสอบมาตรฐานนั้นนอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่แล้ว ยังต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (Norm)¹

วิกเตอร์ เอช นอล (Victor H. Noll) ได้อธิบายความหมายของการวัดผล สรุปได้ว่า การวัดผลมีความหมายกว้างกว่าการทดสอบ การทดสอบนั้นมักหมายถึงการใช้ข้อสอบที่เป็นชุดเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่การวัดผลเป็นวิธีการที่จะทำให้ทราบปริมาณ ซึ่งมีได้หมายถึงการใช้ข้อสอบเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการใช้สเกล หรือมาตราส่วนประเมินค่า แบบตรวจสอบรายการต่าง ๆ หรือแบบสอบถาม²

¹วิริยา บุญชัย, การทดสอบและวัดผลทางการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 1. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2523), หน้า 7-8.

²Victor H. Noll, Introduction of Educational Measurement, 2 d ed. (Boston : Houghton Mifflin, 1965), pp. 13-14.

เอ็ดวาร์ด แอล ทอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike) ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาไว้ว่า เป็นการบอกคุณลักษณะของคนที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางจากการให้การศึกษา ซึ่งจะบอกคุณลักษณะได้ 2 วิธี คือ

1. การบอกคุณลักษณะด้วยการทดสอบ
2. การบอกคุณลักษณะด้วยการสังเกตพฤติกรรม¹

นอกจากนี้ จอห์น คลาร์ก มาร์แชล (John Clark Marshall) ได้ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า การวัดผลการศึกษา คือ การรวบรวมข้อมูลต่างๆ เพื่อนำมาพิจารณาในการตัดสินใจ และยังกล่าวถึงลักษณะของการวัดผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดผลทางอ้อม
2. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่ยังไม่สมบูรณ์
3. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่มีต่อเนื่องกัน
4. การวัดผลศึกษามักจะใช้ในการจัดจำแนก²

ความหมายของการประเมินผลการศึกษา

ซวาล แพร์ทกุล กล่าวถึงการประเมินผลการศึกษาว่า การประเมินผลการศึกษา หมายถึง ขบวนการที่ครูนำทุก ๆ รายการที่ทราบจากการวัดไปใช้ คือ ครูนำผลจากการวัดผลเหล่านั้นมารวมกันเพื่อนำไปใช้วินิจฉัย ที่ราคาคุณค่า และชี้ขาดลงเป็นผล

¹ Edward L. Thorndike, Measurement and Evaluation in Psychology and Education (New York : John Wiley, 1972), p. 5.

² John Clark Marshall, Essential of Testing (Philippines: Addison Wesley Publishing, 1972), pp. 1-3.

สรุปว่า เด็กคนนั้นมีคุณภาพสูงหรือต่ำ สมควรสอบไล่หรือตก และการประเมินค่าที่คตินั้น
ต้องตั้งอยู่บนรากฐานของการวัดที่ที่ค้ว¹

กมล สุขประเสริฐ ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่า เป็นการนำ
เอาผลของการวัดต่าง ๆ มาประมวลชี้ขาดในขั้นสรุป²

สุภาพ วาศเขียน และอรพินธ์ โภชนศา ได้ให้ความหมายของการประ
เมินผลการศึกษาว่า เป็นการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ คุณค่า ความจริง และการ
กระทำบางที่ขึ้นอยู่กับวัดเพียงอย่างเดียว เช่น คะแนนสอบ แต่ส่วนมากมักเป็นการ
รวมการวัดหลาย ๆ อย่าง ต่าง ๆ กัน เพื่อวินิจฉัยคุณค่า หรือตัดสินคุณลักษณะต่าง ๆ
ที่ได้มาจากการวัดหลาย ๆ อย่าง³

เยาวดี ราชชัยกุล ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาไว้ว่า
หมายถึงขบวนการตีความหมาย (Interpretation) และตัดสินคุณค่า (Value
Judgement) จากสิ่งที่วัดได้ โดยอาศัยวิธีการที่มีระบบแบบแผนในการรวบรวมข้อมูล
ตลอดจนเหตุผลประกอบการพิจารณาตัดสินว่ากิจกรรมการศึกษานั้นดีหรือเลวอย่างไร
เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมประการใด และยังได้กล่าวว่า การประเมินผลต่างกับการวัด
ผลของทางการศึกษาตรงที่ว่า การประเมินผลจำต้องมีวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดก่อนดำเนินการ
การวัดผล เพื่อจะได้ทราบว่าจะได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงไร⁴

¹ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า 141.

²กมล สุขประเสริฐ, หลักและวิธีวัดผลการศึกษา, หน้า 6.

³สุภาพ วาศเขียน และอรพินธ์ โภชนศา, การประเมินผลการเรียนการ
สอน (พระนคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 3.

⁴เยาวดี ราชชัยกุล, "หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา,"
วารสารครุศาสตร์ 5 (กันยายน-ตุลาคม 2521) : 14.

วิริยา บุญชัย กล่าวถึงการประเมินผลว่า การประเมินผล หมายถึง การกำหนดค่าหรือตีค่าหรือวัดคุณค่าในสิ่งที่ต้องการจะทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดค่าว่า ดี เลว สวย เป็นต้น ในการกำหนดค่าหรือตีค่านั้นอาศัยจากการทดสอบและวัดผลมาประมวล แล้วลงความเห็นว่าเป็น "ดี" "สวย" หรือ "ไม่สวย"¹

เอ็ม สกริฟเวน (M. Scriven) ได้ให้คำนิยามของการประเมินผลว่าเป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบเพื่อบ่งชี้ถึงคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง²

จอห์น คลาร์ก มาร์แชล และลอยด์ เวสเลย์ เฮลล์ (John Clark Marshall & Loyde Wesley Hales) กล่าวถึงการประเมินผลว่า การประเมินผลหมายถึง การกำหนดคุณค่าของสิ่งที่เราวัดโดยใช้ข้อมูลที่ไต่จากการวัด³

จากความหมายที่นักวัดผลการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้ให้ไว้ พอสรุปได้ว่า การวัดผลการศึกษาคือ วิธีการหรือขบวนการที่กระทำเพื่อให้ทราบปริมาณความรู้ ความสามารถ ว่าผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถเพียงใด และการประเมินผลการศึกษา คือ การนำผลจากการวัดผลมาประเมินหรือตัดสินว่า ผู้เรียนมีความสามารถสมควรจะสอบได้หรือตก หรือมีการพัฒนาก้าวหน้าไปอย่างไร

¹วิริยา บุญชัย, การทดสอบและวัดผลทางการศึกษา, หน้า 9.

²M. Scriven, "The Methodology of Evaluation," In R.E. Stake (Ed.) Curriculum Evaluation (Chicago : Rand McNally, 1967), p. 4.

³John Clark Marshall and Loyde Wesley Hales, Classroom Test Construction (California : Addison Wesley Publishing, 1971), p. 15.

ประเภทของการประเมินผล

การประเมินผลที่สำคัญมี 2 ประเภท คือ

1. การประเมินผลเพื่อการเรียน (Formative Evaluation)
2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation)¹

นอร์แมน อี กรอนลันด์ (Norman E. Gronlund) ได้กล่าวถึง การประเมินผลทั้งสองประเภทไว้ดังนี้

1. การประเมินผลเพื่อการเรียน เป็นการประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนระหว่างการเรียนการสอน จุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาข้อมูลย้อนกลับ (Feed - Back) เกี่ยวกับความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียนรูของนักเรียน และการสอนของครูสำหรับนักเรียน ข้อมูลที่ได้จะเป็นแรงเสริมให้ใคร่เรียนรู้เพื่อความสำเร็จในการเรียน และช่วยบอกถึงข้อผิดพลาดทางการเรียนที่ควรแก้ไข สำหรับครูข้อมูลที่ได้จะช่วยในการปรับปรุงการสอน และจัดกลุ่มนักเรียนตามความสามารถเพื่อช่วยในการสอนซ่อมเสริม การประเมินผลแบบนี้โดยมากใช้การสอบเมื่อจบบทเรียน หรือจบเรื่องทีเรียนแต่ละครั้ง ข้อสอบที่ใช้เป็นข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และนอกจากนี้อาจใช้การสังเกต ความก้าวหน้า หรือขอบทรวงของนักเรียนด้วย

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน เป็นการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน เพื่อดูว่าการเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ผลที่ได้จะใช้ในการประเมินค่าผลการเรียนของนักเรียน เทคนิคที่ใช้ในการประเมินผลกำหนดโดยจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ซึ่งรวมทั้งการใช้แบบทดสอบ

¹กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2518), หน้า 24.

วัดสัมฤทธิ์ผลที่ครูสร้างขึ้น และการประเมินค่าจากการปฏิบัติงานต่าง ๆ¹

ขอบข่ายของการ วัดผลทางพลศึกษา

จรินทร์ ชานีรัตน์ ได้กล่าวว่า เมื่อทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร และ ความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียนแล้ว ก็มาพิจารณาว่า จะวัดอะไรเพื่อให้ ตรงกับเนื้อหาหรือความมุ่งหมายของระดับนั้น ๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปบ้าง แต่ก็ควร จะสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจทางพลศึกษา (Knowledge Test) ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจในด้านวิธีการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น เป็นต้น
2. วัดทักษะทางกีฬา (Sport Skills Test) ได้แก่ การวัดทักษะทางการเคลื่อนไหวทางกีฬา อาจเป็นทักษะเบื้องต้น (Basic Skill) ของกีฬาแต่ละประเภท และทักษะการเล่นเป็นชุด (Team Play Skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเข่าจิ้งหะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น
3. วัดสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) ได้แก่ การวัดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ความอดทน และความอดทน ซึ่งสมรรถภาพทางกายนี้แสดงออกทางสมรรถภาพทางกลไก (Motor Fitness) เพราะฉะนั้น การทดสอบสมรรถภาพทางกลไก (Motor Fitness Test) ก็สามารถวัดสมรรถภาพทางกายได้ส่วนหนึ่งเช่นเดียวกัน ที่นิยมทดสอบกันอยู่ขณะนี้ มี 2 ชนิดคือ

¹Norman E. Gronlund, Measurement and Evaluation in Teaching, 3d ed. (New York : Macmillan Publishing, 1976), pp. 17-18.

3.1 การทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ
(ICSPFT - International Committee for the Standardization of
Physical Fitness Test)

3.2 การทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขภาพพลศึกษา และ
นันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER - The American Association for
Health, Physical Education and Recreation)

4. วัดกำลังการทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจ (Cardio-Vascular Test) ได้แก่ การทำงานของหัวใจ การหายใจ จำนวนปริมาตรโลหิตและอัตราการเต้นของหัวใจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องใช้เครื่องมือในการทดสอบ ประสิทธิภาพหรือสมรรถภาพการทำงานของหัวใจบอกถึงสมรรถภาพทางกายเช่นเดียวกัน

5. วัดเจตคติหรือทัศนคติของพลศึกษา (Attitude Test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางที่ดี เป็นผลมาจากการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาและการกีฬา ดังเช่น

- 5.1 ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและกีฬา
- 5.2 เวลามาเรียนและตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น
- 5.3 การตรงต่อเวลาในการเรียน
- 5.4 การแต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา
- 5.5 ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา
- 5.6 รักการบริการช่วยเหลือร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษาให้แก่
ส่วนรวม

6. ลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportsman-
ship) การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่
เยาวชน เพื่อจะให้พลเมืองของชาติเป็นประชาชนที่มีน้ำใจนักกีฬา การวัดผลต้องเน้น
เรื่องนี้ ซึ่งอาจวัดในสิ่งต่อไปนี้คือ การรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ รู้จักชนะและรู้จักอภัย
การให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบกฎกติกา

และรักความสามัคคี เป็นต้น¹

ฟอง เกิดแก้ว และคณะ ได้เสนอแนะขอบข่ายของการวัดผลทางพลศึกษา
ดังนี้

1. ความสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทางด้านความสามารถทางกลไกทั่ว ๆ ไป (General Motor Ability)
3. ทางด้านกีฬา (Sport Skills)
4. ทางด้านความรู้ (Knowledge)
5. ทางด้านทัศนคติ (Attitude)
6. ทางด้านสุขปฏิบัติ² (Hygienic)

สมคิด ชิตประสงค์ ได้กล่าวว่า ในการวัดผลทางพลศึกษาควรจะวัดทางด้าน
ต่อไปนี้

1. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนไป (Skills)
3. ความรอบรู้และความเข้าใจ (Knowledge Understanding)
4. คุณลักษณะ (Characters)
5. สุขนิสัย (Health Habits)

¹จรินทร์ ขานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์, 2519), หน้า 7-8.

²ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ และบรรจง คณะวรรณ, การพลศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 3. (พระนคร : วัฒนาพานิช, 2515), หน้า 273-274.

6. ทักษะ¹ (Attitude)

เมื่อผู้วัดทราบความมุ่งหมายและทราบสิ่งที่ต้องการวัดแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็พิจารณาถึงวิธีการวัดผลที่จะนำมาใช้ ซึ่งอาจจะมีวิธีการวัดอยู่หลายวิธี

จรินทร์ ชานีรัตน์ ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลทางพลศึกษาไว้ดังนี้

1. วัดโดยการปฏิบัติ (Performance Test) การวัดวิธีนี้ต้องให้ผู้รับการทดสอบลงมือปฏิบัติในกิจกรรมที่ผู้ทดสอบต้องการทราบ เพื่อจะได้ดูความสามารถและความสัมพันธ์ผลทางการเรียนการสอน เช่น ในการวัดทักษะทางกีฬา หรือสมรรถภาพทางกาย การวัดโดยการปฏิบัติในกิจกรรมหรือกีฬานั้น เอาผลการปฏิบัติออกมาในรูปของเกณฑ์การวัด เช่น

- (1) ใช้เวลาเป็นเกณฑ์ เช่น การวิ่ง 100 เมตร 200 เมตร
เอาเวลาเป็นเกณฑ์ไปสู่คะแนน ซึ่งอาจใช้วิธีการเปลี่ยนนักเรียน
ในชั้น ถ้ายังไม่มีคะแนนมาตรฐานอยู่แล้ว
- (2) ใช้เกณฑ์ความสูงเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดสูง ยืนกระโดดสูง
(Vertical Jump) คะแนนคิดโดยเฉลี่ยเหมือนแบบที่ 1
- (3) ใช้ความไกลเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดไกล ยืนกระโดดไกล
ขวางลูกชกพมอล พุ่มลูกน้ำหนัก ขวางจักร ฯลฯ เอาระยะความ
ไกลมาเฉลี่ยในการให้คะแนนเช่นกัน
- (4) ใช้จำนวนครั้งที่ทำได้เป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดเชือก โหนราว
คันทัน ลูกนั่ง ยวบข้อกั๊วราว ฯลฯ เอาจำนวนครั้งที่ทำได้มาหา
เกณฑ์เฉลี่ยออกเป็นคะแนน

¹สมคิด ชิตประสงค์, หลักการสอนพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทย-
วัฒนาพานิช, 2517), หน้า 163.

(5) ใช้เกณฑ์ทำได้หรือไม่ได้เป็นเกณฑ์ เช่น ยึดหุ่นหรือยิมนาสติกส์ (หกสั้งควมมือ สปริงมือ) ครูเป็นผู้ดูแลตัดสินถ้าทำได้ให้ "ผ่าน" ถ้าไม่ได้ก็ "ไม่ผ่าน"

2. วัดโดยการทดสอบข้อเขียน (Written Test) การใช้ทดสอบข้อเขียน มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับพลศึกษา ประวัติความเป็นมา วิธีการเล่น แบบระเบียบ กฎ กติกา ฯลฯ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเพียงใด ข้อสอบนั้นอาจใช้แบบข้อสอบอักษณหรือปรนัย หรือใช้ทั้งสองอย่างผสมกันก็ได้

3. วัดโดยใช้เครื่องมือในการวัด ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) วัดกล้ามเนื้อแขน กำลั้งแรงบีบ (Hand Grip) วัดความจุปอด (Lung Capacity) วัดกำลั้งชาควยเออโกมิเตอร์ (Ergometer) แต่วิธีการนี้ยังไม่แพร่หลายนัก

4. วัดโดยการสอบปากเปล่า (Oral Test) วิธีการนี้ใช้วัดความรู้ความเข้าใจ วัดทัศนคติโดยการสอบถามปากเปล่า โดยการเรียกนักเรียนมาพบ ตามเป็นรายบุคคลตามหัวข้อเรื่องที่ต้องการจะทราบในเรื่องที่สอนไปแล้ว การถามปากเปล่าควรเตรียมคำถามเป็นข้อ ๆ ไว้ล่วงหน้าเพื่อเกิดความแน่ใจและตามลำดับ และควรเตรียมคำถามไว้มากข้อเพื่อช่วยให้มีการเปรียบเทียบถึงความเข้าใจระหว่างเด็กด้วยกันว่าใครมีความรู้ความเข้าใจมากน้อยกว่ากัน

5. วัดโดยการสังเกต แม้ว่ากรวัดผลโดยการสังเกตจะขาดความแน่นอนไปบ้างก็ตาม แต่ยังเป็นวิธีที่อ้อมวิธีหนึ่งเช่นกัน การสังเกตนี้ครูอาจสังเกตได้จากการเล่นในชั่วโมง เล่นตามลำพังในเวลาว่าง เพื่อวัตถุประสงค์การทดสอบโดยตรง หรือในเวลาแข่งขัน ครูสามารถสังเกตในสิ่งต่อไปนี้ คือ ความสนใจ ความสามารถ และทักษะในการเล่น การประสานงานช่วยเหลือกัน ความแข็งแรง ความคล่องแคล่วว่องไว การควบคุมอารมณ์ ความมานะพยายามและความอดทน ความมีน้ำใจนักกีฬา ความรู้คุณค่าในกิจกรรมพลศึกษา ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ มารยาทในการเล่นการกีฬา ทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา ความเป็นประชาธิปไตยในการเล่น ความเป็นผู้นำผู้ตาม

การสังเกตนั้นต้องมีหลักเกณฑ์ในการวัด โดยตั้งเกณฑ์ไว้เพื่อความแน่นอน
แม่นยำ และความยุติธรรม ไม่ใช่สังเกตแล้วให้ความอารมณ์¹

สมคิด บุญเรือง ได้กล่าวถึงเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่นำมาใช้โดยทั่วไป
มี 3 ประการ คือ

1. เครื่องมือทดสอบนั้นต้องมีระบบและขั้นตอนเป็นวิทยาศาสตร์
2. การดำเนินการทดสอบไม่ยุ่งยากเกินไป เหมาะที่จะใช้ในสถานนั้น
3. ผลที่ได้จากการทดสอบมาใช้ในแง่การศึกษา เช่น จัดกลุ่มการเรียน
การสอน บอกตำแหน่งบุคคลต่าง ๆ ในกลุ่ม ประเมินระดับคะแนน เป็นต้น²

วิริยา บุญชัย ได้กล่าวถึงเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่จะนำมาใช้โดยทั่วไป
ควรมีเกณฑ์ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความถูกต้องที่ข้อสอบ
วัดได้ตรง ตามเป้าหมายที่ต้องการจะวัด
2. ความเชื่อถือได้ (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบนั้น
หรือข้อสอบนั้น เมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่และแน่นอน และแม้ว่าจะ
ใช้แบบสอบชุดเดิมนี้อีกทำการสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือน
เดิม (ในขณะที่ผู้เรียนนั้นยังมิได้มีการเรียนรู้เพิ่มเติม)
3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) ความเป็นปรนัยของข้อสอบ
หรือแบบทดสอบมิได้หมายถึงข้อสอบในแบบปรนัย จะเป็นข้อสอบในแบบใดก็ตาม ถ้าเป็น
แบบทดสอบที่ดีจะต้องมีความเป็นปรนัย ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบนั้นมีความคงที่ในการให้

¹จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางผลศึกษา, หน้า 9-11.

²สมคิด บุญเรือง, การวัดผลในวิชาผลศึกษา (กรุงเทพมหานคร :
โรงเรียนสตรีเนติศึกษา แผนกการพิมพ์, 2520), หน้า 23.

คะแนนนั้นไม่ว่าจะตรวจเมื่อใด หรือใครเป็นผู้ตรวจคำตอบก็ตาม คะแนนของคำตอบนั้น จะคงเดิมอยู่เสมอ

4. เกณฑ์ปกติ (Norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้¹

ในการทดสอบทางพลศึกษามีการใช้เครื่องมือหรือแบบทดสอบต่าง ๆ ในการวัดผลหลังจากที่ได้มีการเลือกมาอย่างดีแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ การเตรียมการและการดำเนินการทดสอบ ซึ่งมีความสำคัญ เพราะการทดสอบจะเกิดความสะดวกและให้ผลแน่นอนเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการดำเนินการทดสอบเป็นสำคัญ

โพทรี จัยสิน ได้กล่าวถึงการดำเนินการทดสอบว่าควรจะได้ดำเนินการเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการทดสอบเสียก่อนว่าจะทดสอบเพื่ออะไร จะทดสอบเพื่อแมงหมู่นักเรียน หรือความแข็งแรง (Strength) ความทนทาน (Endurance) ความเร็ว (Speed) ฯลฯ
2. เลือกข้อทดสอบที่สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการจะวัดมาทำการทดสอบ
3. ค้นหาที่จะทำการทดสอบว่าจะทำการทดสอบด้านไหนบ้าง เช่น ทางด้านทักษะกีฬา หรือทดสอบเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกาย
4. เมื่อได้เนื้อหาแล้วให้เขียนหัวข้อ และวิธีการทดสอบไว้เป็นอย่างดี

เช่น

- (1) ทดสอบเกี่ยวกับการดึงข้อ โดยใช้วิธีของสมาคมสุขภาพพลศึกษาและนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER) หรือแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSFFT)

(2) ทดสอบเกี่ยวกับการลู่กัน โดยใช้วิธีของ ครุส เวเบอร์

(Kraus - Weber Strength Tests)

(3) แบบทดสอบเกี่ยวกับการคันข้อ โดยใช้วิธีของ คาร์ล บุค

วอลเตอร์ (Karl Book Walter)

5. จัดสถานที่ให้เหมาะสมกับข้อทดสอบต่าง ๆ ที่เตรียมไว้

6. จัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการทดสอบ และการศึกษาวิธีการที่จะทำ

การทดสอบทุกอย่าง

7. ทำการทดสอบให้ถูกต้องตามวิธีการที่ได้เตรียมไว้

8. บันทึกผล แล้วนำมาวิเคราะห์ว่าใครดีหรือไม่ดีแค่ไหน จะให้คะแนน

อย่างไร

9. แจ้งผลการวิเคราะห์ให้นักเรียนทราบโดยเร็ว เพื่อจะได้ทราบสภาพ
การฝึกของตัวเอง ถ้าเสนอครูประจำชั้น ครูอื่น ๆ ฝ่ายบริหาร ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องได้
ปึงเป็นการดี

10. ติดตามผลต่อไปว่านักเรียนจำนวนเท่าไรที่ต้องส่งเสริม หรือต้องช่วย
เหลือเป็นพิเศษ จำนวนเท่าไรอยู่ในเกณฑ์ดี ครูพลศึกษาต้องติดตามผล หลังจากทราบ
สภาพการณ์ที่แท้จริงของนักเรียนแล้ว¹

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาในระดับวิทยาลัย
พลศึกษา ยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยมาก่อน มีแต่การวิจัยปัญหาการวัดผลพลศึกษาในระดับชั้น
มัธยมศึกษา ซึ่งกำลังรอดผลอยู่ ในสาขาวิชาพลศึกษาเท่าที่มีการวิจัยกันส่วนมากจะเป็นการ

¹ไพฑูริย์ จัยสิน, การสอนพลศึกษา (กาฬสินธุ์ : โรงพิมพ์สูงไค, 2517),
หน้า 141.

ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้การสอน การบริหาร หลักสูตร การสร้างแบบสอบถาม แบบสำรวจความคิดเห็นต่าง ๆ และปัญหาการนิเทศทางพลศึกษา ในการค้นคว้าวิจัยที่นับว่าเกี่ยวข้องกับ การวัดผลวิชาพลศึกษา และมีส่วนสัมพันธ์กับการวิจัยนี้มาตั้งแต่บัดนี้

ในปี พ.ศ. 2510 สุมมลาลัย สุเทพภักดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) และประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (ป.กศ.สูง) พบว่า เกี่ยวกับการวัดผลนักศึกษาควรมีการสอบทุกครั้งเมื่อจบบทเรียน ไม่ควรสอบขอเขียนเมื่อเวลาที่สอนไม่ทันหลักสูตร อาจารย์พลศึกษาควรให้นักศึกษามาเรียนนอกเวลาโดยจัดสอนในช่วงเวลาว่างเพิ่มขึ้น¹

ในปี พ.ศ. 2512 ไพฑูรย์ จัยสิน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 44 คน ใน 13 โรงเรียน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลพบว่า ครูพลศึกษาใช้วิธีการวัดผลทั้งทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ นอกจากนี้มีการพิจารณาอย่างอื่น ๆ เป็นส่วนประกอบอีก คือ ความตั้งใจเรียน การทดสอบเป็นประจำ การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ความสามารถในการพัฒนาตนเองของนักเรียน สำหรับนักกีฬาของโรงเรียนไม่ได้รับคะแนนพิเศษหรือสิทธิพิเศษอื่นใด²

¹ สุมมลาลัย สุเทพภักดี, "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510), หน้า 54.

² ไพฑูรย์ จัยสิน, "ปัญหาการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 92.

ในปี พ.ศ. 2513 สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนสังกัดเทศบาล โรงเรียนสังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดพระนคร รวม 140 โรงเรียน จำนวน 170 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลวิชาพลศึกษาพบว่า ครูพลศึกษามีประสบการณ์ในการวัดผลน้อย ขาดอุปกรณ์การสอน ขาดสถานที่และเครื่องมืออำนวยความสะดวก สอนไม่ทันหลักสูตร และครูเอาตัวโมงพลศึกษาไปใช้ทำกิจกรรมอย่างอื่น¹

ในปี พ.ศ. 2514 สุภาภรณ์ สุขดาวร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถานฝึกหัดครู" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชาพลานามัยในสถานฝึกหัดครู จำนวน 25 แห่ง จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางค่านิยมและค่านิยมปฏิบัติ เกณฑ์การวัดผลและให้คะแนนถูกต้องตามหลักการแล้ว และส่วนประกอบในการให้คะแนนบางข้อยังไม่เหมาะสม และควรให้มีการปรับปรุงวิธีการวัดผลวิชาพลศึกษาให้มากที่สุด²

ในปี พ.ศ. 2515 พิทักษ์ มังกรไชยา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการนิเทศโปรแกรมทางพลศึกษาในโรงเรียน" มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงปัญหาในการนิเทศโปรแกรมทางพลศึกษา จากศึกษานิเทศฝ่ายพลานามัยทั่วประเทศ ผู้วิจัยได้ส่งแบบ

¹สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า จ.

²สุภาภรณ์ สุขดาวร, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถานฝึกหัดครู" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 99-100.

สอบถามไปยังศึกษานิเทศก์ฝ่ายพลานามัยประจำอยู่ตามจังหวัดและภาคการศึกษาต่าง ๆ ทุกจังหวัดและทุกภาค นอกจากนั้นยังส่งไปยังศึกษานิเทศก์ประจำกรมต่าง ๆ จำนวน 96 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับตัวนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นว่าวิชาพลศึกษา สอบอย่างไรก็ได้เสมอไป ทั้งเห็นว่คะแนนวิชาพลศึกษามีน้อย จึงไม่ค่อยสนใจนัก¹

และในปีเดียวกัน พิสง เพชรคล้าย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาวิจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล" มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาวิจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 10 คน และทดสอบทักษะทางบาสเกตบอลโดยใช้แบบทดสอบของ น็อกซ์ (Knox Basketball Test) ทดสอบนักเรียนจำนวน 1,200 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลวิชาบาสเกตบอล ทุกโรงเรียนจะมีการทดสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งส่วนมากจะเป็นการเก็บคะแนนแล้วมารวมกับคะแนนปลายปี มีเกณฑ์เกี่ยวกับการวัดผลวางไว้ เช่น เสื้อผ้าสะอาด การมาเรียนสม่ำเสมอทุกครั้ง จะทำให้คะแนนเก็บดีด้วย²

สุพิตร โชติบุญกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการทางค่านพลศึกษา สุขศึกษา และสันตนาการ ของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทภาคใต้" ผลการวิจัยในหมวดปัญหาความต้องการค่านพลศึกษาพบว่า ปัญหาที่เยาวชนพบมากที่สุด คือ อุปกรณ์พลศึกษามีไม่เพียงพอกับจำนวนเยาวชน สถานที่ทดสอบสมรรถภาพทางกายยังขาดความ

¹พิทักษ์ มังกรโชยา, "ปัญหาในการนิเทศโปรแกรมทางพลศึกษาในโรงเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 68.

²พิสง เพชรคล้าย, "การศึกษาวิจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 74.

ตลอดภัยอยู่¹

ในปี พ.ศ. 2516 คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมผลึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูผลึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า การวัดผลด้านการเรียน ร้อยละ 36 วัดโดยการสอบทักษะ ทฤษฎี และให้คะแนนความสนใจ รองลงมาได้แก่ สอบทักษะและให้คะแนนความสนใจ สอบทักษะที่เรียนอย่างเดี่ยว สอบทักษะและทฤษฎีตามลำดับ ส่วนระบบการให้คะแนนเก็บโดยไม่มี การสอบ ครูผลึกษาไม่ใช่²

ในปี พ.ศ. 2518 สุนทร บำเรอราช ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับระบบการวัดผลและประเมินผลการศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคกลาง" มีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจระบบและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการศึกษาถูกนำมาใช้ในวิทยาลัยมีมากน้อยเพียงใด และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการศึกษา ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ 294 คน และนักศึกษา 372 คน จากวิทยาลัยครูในภาคกลาง 8 แห่ง ผลการวิจัยสรุปว่า ในด้านการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า มีการปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้ น้อย ได้แก่ การปรับปรุงวิธีการวัดผล การศึกษาและออกเอกสารเกี่ยวกับการวัดผลการศึกษา การใช้วิธีการสอบแบบให้เปิดหนังสือตอบ หรือนำไปตอบที่บ้าน ข้อสอบที่วัดสิ่งที้นอกเหนือจาก

¹สุพิศร โชติบุญกุล, "ปัญหาและความต้องการทางด้านผลึกษา สุขึกษา และสันทนากการ ของเขาวชนในศูนย์ฝึกเขาวชนชนบทภาคใต้" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิตแผนกวิชาผลึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทาลัย, 2515), หน้า 54.

²คงศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมผลึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิตแผนกวิชาผลึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทาลัย, 2516), หน้า 45.

ความจำ และการลงโทษผู้ที่ทุจริตในการสอบ ส่วนในด้านความเห็นชอบในหลักการของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกัน ทั้งนี้ พยายามทำให้อาจารย์และนักศึกษาเข้าใจถึงวิธีการประเมินผลแบบไม่มีเกรด ให้มีระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดผลการศึกษาของแต่ละวิชาอย่างครบถ้วน ให้อาจารย์ทุกคนได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษเรื่องการศึกษาการอ่านรับหน้าที่สอน ให้อธิบายการใช้เครื่องมือที่ผู้สอนสร้างเองเป็นการวัดผลที่ดี ให้มุ่งจัดในเรื่องความคิดเห็นให้มากกว่าความจำ ให้จัดทำข้อสอบที่มีคุณภาพดีตามหลักวิชาวัดผล เพื่อให้การวัดผลการศึกษาเป็นที่เชื่อถือได้ ให้มีการวิเคราะห์ข้อสอบที่ใช้ในวิทยาลัยครูอย่างสม่ำเสมอ ให้มีการป้องกันการทุจริตในการสอบ และให้มีการสอบเพื่อให้อาจารย์ทราบว่าควรช่วยเหลือนักศึกษาในด้านใดบ้าง มีความจำเป็นมากกว่าการสอบเพื่อให้ทราบว่าเขาจำและเข้าใจอะไรจากสิ่งที่สอนไปแล้วเท่าใด¹

ในปีเดียวกัน สมศักดิ์ สิริอนันต์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูพลานามัยที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนรัฐบาลเขตการศึกษา 3 จำนวน 23 คน จาก 13 โรงเรียน การวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลพบว่า เกณฑ์การประเมินผลและการระดับเฉลี่ยที่กรมพลศึกษาแนะนำไว้ ครูส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสมแล้ว แต่เกณฑ์ที่ใช้เป็นเกณฑ์ของโรงเรียนเอง²

¹สุนทร บำเรอราช, "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับระบบการวัดผลของวิทยาลัยครูในภาคกลาง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 117-118.

²สมศักดิ์ สิริอนันต์, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 15-16.

ในปี พ.ศ. 2521 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 690 คน จากจำนวนโรงเรียน 230 โรงเรียน สรุปผลการวิจัยได้ว่า การวัดผลวิชาพลศึกษาใช้การสอบปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ เก็บคะแนนแต่ละเทอม แล้วมารวมเป็นคะแนนปลายปี ปัญหาในการวัดผล คือ ไม่สามารถสร้างข้อสอบให้เหมาะสมได้¹

ในปีเดียวกัน ปองจิตร อ่อนเฒ่า ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูภาษาไทย จำนวน 142 คน นักเรียนจำนวน 240 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 24 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ครูภาษาไทยประสบ ได้แก่ เวลาเรียนมีจำกัดทำให้มีโอกาสวัดผลระหว่างภาคเรียนน้อย ผู้เรียนมีทักษะไม่ดีพอ มีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอบ²

เสกสรรค์ นาควงศ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทและหน้าที่ของหน่วยศึกษานิเทศก์สาขาวิชาพลศึกษา" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังพลศึกษานิเทศก์ รวม 58 คน กับผู้บริหารและครูพลศึกษากลุ่มละ 72 คน ซึ่งสุ่มจากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในจังหวัดต่าง ๆ จังหวัดละ 1 โรงเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า พลศึกษานิเทศก์ควรทำ

¹ปิยวรรณ เพ็ญสุภา, "ปัญหาการจัดและสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 122.

²ปองจิตร อ่อนเฒ่า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 90-99.

หน้าที่อบรมครูพลศึกษา เกี่ยวกับการวัดผลทางพลศึกษา เป็นผู้ดำเนินการสร้างข้อทดสอบ และโปรแกรมการวัดผล เผยแพร่ความรู้ในด้านการวัดผลและประเมินผล จัดทำข้อสอบ มาตราฐานของวิชาพลศึกษา¹

ในปี พ.ศ. 2522 พรรณเพ็ญ ทนกล้า ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัด และประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสังคมศึกษา จำนวน 208 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 45 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า มีเนื้อหาวิชาสอนไม่ทัน นักเรียนเตรียมตัวไม่พร้อม จำนวนนักเรียนมากทำให้การวัดผลภาคปฏิบัติทำได้ไม่ทั่วถึง การวัดผลให้ครอบคลุมจุด ประสงค์ทำได้ยาก นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาสังคมศึกษา โอกาสวัดผลระหว่างภาค เรียนมีปัญหาไม่สามารถวัดผลได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชา และมีปัญหาในการเลือกวิธีวัดผล ที่เหมาะสม²

ในปีเดียวกัน วิสิฐ เขมะภักตะพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด และดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพณิชยการ จำนวน 45 คน สรุปผล การวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลทางพลศึกษาได้ คือ การวัดผลการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา วัดโดยการสอบทักษะ ความรู้ การนำไปใช้ เวลาเรียน คุณลักษณะด้านสมรรถภาพ³

¹เสกสรรค์ นาควงศ์, "บทบาทและหน้าที่ของศึกษานิเทศก์สาขาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 92.

²พรรณเพ็ญ ทนกล้า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชา สังคมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 79.

³วิสิฐ เขมะภักตะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาใน โรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 83.

กาญจนา คงเจริญ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรของวิทยาลัย
 พลศึกษา ฉบับพุทธศักราช 2520" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหาร 48 คน และ
 อาจารย์ 357 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารร้อยละ 92 และอาจารย์ร้อยละ 82
 เห็นว่าการสอนควรมีการสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ควรมีการทดสอบกลางภาคและ
 ปลายภาค แล้วนำคะแนนมารวมกัน ผู้บริหารร้อยละ 100 เห็นว่า เกณฑ์การให้คะแนน
 ต่าง ๆ ควรดูจากสมรรถภาพทางกาย ทักษะความรู้ความเข้าใจ พัฒนาทักษะ และการ
 มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ สำหรับอาจารย์ร้อยละ 92 เห็นว่า คะแนนควรมาจากความรู้
 และความเข้าใจมากที่สุด สำหรับการวัดและประเมินผลการเรียนทั้งผู้บริหารและอาจารย์
 ประสบปัญหา "ปานกลาง" ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น
 ผู้บริหารและอาจารย์มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนไม่แตกต่าง
 กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01¹

¹กาญจนา คงเจริญ, "ปัญหาการใช้หลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ฉบับ
 พุทธศักราช 2520" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 118.